
MONS KALLENTOFT

PÁTÉ ROČNÍ OBDOBÍ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2014

MONS KALLENTOFT PÁTÉ ROČNÍ OBDOBÍ

MONS KALLENTOFT

ČÁSTĚ ROČNÍ OBDOBÍ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7491-312-9 (FORMÁT PDF)
ISBN 978-80-7491-313-6 (FORMÁT EPUB)
ISBN 978-80-7491-314-3 (FORMÁT PDF PRO ČTEČKY)
ISBN 978-80-7491-315-0 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Mons Kallentoft
Den femte årstiden

Copyright © 2011 by Mons Kallentoft
First published by Natur och Kultur, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden
Cover design © Niklas Lindblad/mgd.nu
Cover photo © Eva Lindblad/1001bild.se
Translation © Luisa Robovská, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

Román *Páté roční období* je zcela fiktivní.
Jakákoliv souvislost se skutečnými osobami
či událostmi je pouze náhodná.

Nechť mi čtenáři laskavě prominou
určité nepřesnosti v zeměpisných údajích.

PROLOG

ZAČÁTEK PROSINCE 2010

Nechápu proč.

Tělo mám v jednom ohni, zjizvené stovkami ran.

Klopýtám lesem.

Hořící chlad a ledová bolest.

To jsem já.

Stala jsem se bolestí.

Co následuje po ní?

Stromy jako tisícíhlavé saně, sárou se po mně, chtějí mě roztrhat na kusy, uštknout svou jedovatou krví. Po stehně mi leze stonožka. Plazí se stále výš, proniká až dovnitř, rozpíná ve mně svá ďábelská chapadla.

Křičím.

Tak takhle vypadá konec?

Po čele mi stéká krev, klopýtám však dál, kořeny stromů vystupují z chladné země a omotávají mi kotníky, lýtka, stehna. Snaží se mě strhnout k zemi, otevřít mě pro ostatné jazyky tisícíhlavých saní.

Jak jsem se tu ocitla?

Kdo jsem?

Proč musím zemřít?

Jsem sama.

Nemám nikoho. Už ani sebe.

Cosí mě pronásleduje.

Co je to tam za šelmy?

Každíčká kořen, každíčká větev, každý závan chladného vzduchu mě chtějí roztrhat na kusy, touží koupat se v mé krvi, pozřít má střeva, ledviny, játra, srdce.

Maminko.

Tamhle jsi.

Vidím tě, jak stojíš doma v kuchyni. Volám na tebe.

Mami, maminko!

Větve se mi zavrtávají do útroby, jsem chlad i teplo, padá déšť, sníh i kroupy. Kvílení saně. Odkud se berou všechny ty mouchy? Chtějí mi do ran naklást vajíčka. Z toho, čím jsem kdysi byla, se zanedlouho vylíhnou červi.

Kdo si na mě vzpomene?

Do kmenů stromů vyřezané mužské tváře.

Nemůžu dýchat.

Větve, roští a trny mi drásají nohy.

Přeju si, aby mě už dostihli a mohlo začít něco nového. Nové světlo a teplo.

Ženu se kupředu.

Hořím. Na chodidlech mi nezbyla žádná kůže.

Nechci už nic cítit, hlavně žádné další větve v útrobách.

Slyším přerývaný dech.

Tmu.

Samotu.

Slyším člověka dusícího se vlastním strachem.

Člověka, jenž se odmítá vzdát, ještě není připraven zemřít.

Ten člověk jsem já.

Vykřiknu.

Je to můj poslední výkřik, poslední zvuk, který se mi kdy vydral z plic.

Ležím na zádech na žhnoucích kořenech a nad sebou vidím sklánějící se větve. Prskají a dští mi do tváře a do očí leptavou síru. Oslepují mě.

Bolest však není slepá.

Je to jediné, co mi ještě zbylo.

Bolest a masky vyřezané do kmenů stromů.

Něco mě studí do boku.

Sněží.

Bílé vločky dopadající na nahé tělo. Ocel drásající útroby, znetvořující přirození. Existuje jen můj křik.

Ani na něj však nakonec nemám sílu.

Les ohluchl.

Nechce nic slyšet.

Maminko.

Nikdy se nesmíš dozvědět, co se mi stalo.

Musíš věřit, že jsem zemřela beze strachu a bezbolestně, mezi dobrými lidmi.

Sama tomu chci věřit.

Vím však, že je to lež. Opět do mě něco proniká. Špičatý kmen stromu, stonožka s břitvami místo nohou. Umírám, maminko, přenechávám své tělo mouchám.

Opouštím tělo, vidím ho bezvládné, nahé a rozdrásané na pasce v pustém ostgötalském lese. Stává se ze mě někdo jiný, *vznáším se ve vesmíru, odlišném od vesmíru živých, a jsem volná. Vidíš, že jsem volná, maminko?*

Na bocích mě lechtá kapradí, stromy chtějí pozřít maso, jímž jsem byla.

Kdosi odchází.

Otírá si nůž o zetlelé listí.

Jsem mrtvá, maminko. Spálená, pořezaná, zavražděná a znásilněná. A nejen já.

Musí to skončit.

Někdo tu nesmrtelnou saň přece musí zabít.

*

Marie.

Tak se jmenuju.

Marie Murvallová.

Jsem němá a svět neexistuje. Já však vím, kde jsem, ačkoli do svého ani do okolního světa nezapadám.

Tam, kde jsem, není logika.

Nemá smysl ji hledat.

Choulím se na posteli v rohu pokoje ve vadstenské nemocnici.
Nebo vlastně v blázinci.

Bílé pláště.

Nikdo neví, jestli vůbec patřím do jejich světa, zda slyším, co mi říkají, chápu, co se mi stalo, a pamatuju si, jak mě znásilnil les.

Pamatuju si všechno.

S jejich životem jsem ale skončila. Není cesty zpět.

Už nevládnou řečí slov.

Neexistuju.

Alespoň podle lékařů, zdravotních sester, mých bratrů a Malin Forsové, která za mnou čas od času zajde a snaží se mě přimět k odpovědím na otázky, ačkoli ani neví, jestli jim rozumím.

Nechci existovat.

Když zaniknu, zanikne i zlo. Není-li zlo, nemohlo se nic zlého stát. A pokud se nic zlého nestalo, zlo neexistuje.

Za okny je léto nebo možná jaro. Nebo snad předjaří?

Bezejmenné mezidobí. Svět se zbláznil, říkají, a já vím, že to není nic nového.

Už nesním. Jen spím a bdím a přeju si, aby ta tisícihlavá saň zmizela.

Ona je však nesmrtelná.

Poprvé ke mně přišla tehdy v lese a od té doby se stále vrací. Naposledy u mě byla těsně před Vánoci.

Křičela jsem, řvala.

V duchu. Uvnitř. Nikdy nezemře, nepřestane prahnout po novém masu, které by mohla pozřít, zhltnout, zničit.

Nikdy to neskončí.

Slunce zašlo za mrak. Za těžký černý mrak zla páchnoucí sírou. Sem zlo nemůže.

Neboť neexistuju.

Srdce mi buší, a přece nežiju.

Ne.

Kdybyste mi k hlavě připojili elektrody, zaznamenaly by mozkovou činnost. Ne však takovou, jakou znáte. Nejsou to blikající dráhy duše, výboje značící zvědavost a vnímavost k tomuto světu.

Jsem hluchota.

Neznámý úkaz.

Už je to tu zase. Chci křičet. Křičím, nikdo mě však neslyší, protože neexistuju.

Zato saň ano.

Vyceněné zuby.

Čelisti stahující ženy do té nejčernější hloubky, do strachu, bolesti a osamění.

Na počátku byly ženy. Ještě předtím, než byly děti. Proto si vybírá je.

Ženy, jako jsem já.

Zlo v hlubinách se dává do pohybu.

Choulím se v rohu, já, Marie Murvallová, a křičím neslyšným hlasem, jež žena u auta nemůže slyšet. Je příliš daleko.

Na štěrkovém prostranství před velkou starodávnou vilou obklopenou stromy, v jejichž hustém listoví tančí vítr, se otevřou dveře od auta.

Žena, kterou do vozu vláčejí, je zdrogovaná. Kdosi jí do žíly vpíchl omamnou látku.

Na zápěstích má stopy po okovech, jimiž byla ve svém vězení připoutána ke zdi.

Černá taška s bankovkami. Z ruky do ruky.

Dveře se zavřou.

Auto vyjede na asfaltovou cestu a zmizí v cizí krajině plné vody, která se ve světle neustále proměňuje. Poté pokračuje dál do neznámého ročního období.

Tam na mladou ženu čeká malá místnost.

Malá a nemilosrdná.

Tvořená jen tmou a světlem.

Místnost bez citů, v níž není rozdíl mezi životem a smrtí.

V níž člověk zapomene, že je člověkem.

ČÁST 1.

TA PRVNÍ LÁSKA

1.

SKÅNE, SOBOTA 14. KVĚTNA, NEDĚLE 15. KVĚTNA

Mohou mraky přimhouřit oči? pomyslí si Malin. Zavřít je, aby neviděly, co se děje pod nimi?

Mohou mraky zapomenout?

Přitiskne se k Peterovi a rozhlédne se po polích patřících jeho otci.

Cestou k zelenému návrší ležícímu pár kilometrů před nimi si opře tvář o jeho rameno.

Je všechno tak, jak má být?

Konečně?

Našla jsem vnitřní klid? Smířila jsem se s minulostí i s tím, co mě teprve čeká?

Asi ano, když jsem tady ve Skåne, na samém jihu Švédska, na oslavě narozenin Peterova otce, na kterou se sjela celá rodina.

Dříve by na takovou bezcílnou procházku neměla trpělivost. Vyvolala by v ní otázku, kde je asi nejbližší bar, v němž by se mohla opít do němoty.

Nyní se však klidně prochází.

Po boku Petera.

Krok za krokem, tady a teď.

Jde to. Právě teď to jde.

Na tváři dotek Peterovy sametově hebké manšestrové bundy.

Sametový je i jeho hlas, když popisuje intriky na oddělení neurochirurgie, kde pracuje. To je téma, na které je Malin ochotna přistoupit.

Návrší je čím dál blíž, až nakonec stanou pod ním, vymění si pohled a přikývnu. Jako by říkali: Jdeme na to.

Malin je rychlejší.

Rozběhne se a cítí, jak jí pod svetrem vyrazil pot. Peterův dech za zády.

Vyhraju. Musím vyhrát.

Na tomto neznámém pahorku v jižním Švédsku se láska stává soutěží. Do toho, Malin, utíkej! Vždy se najde něco, před čím budeš utíkat.

Přinejmenším před pocitem, že je všechno přesně tak, jak má být. Protože to tě nudí.

Malin doběhne na vrchol s přibližně padesátimetrovým náskokem.

Posadí se na kámen.

Shlédne na svět pod sebou.

Pozoruje Petera, který jí celý zadýchaný a s úsměvem kráčí vstříc, jako by byla nějaký vzácný dar na vrcholu nejvyšší hory světa.

Posadí se vedle ní.

Obejme ji a políbí na tvář.

„Ty mi dáváš zabrat,“ prohlásí.

„Vyhrála jsem,“ oznámí mu vítězně Malin.

„To byla soutěž?“ podiví se Peter.

Chvilí mlčky pozorují okolní krajinu. Pole plodící nový život. Na severu město Lund a na západě za öresundskou úžinou komíny a šedočerné domy Kodaně.

Na druhé straně je vidět panství Martofta patřící Peterovu otci. Malin se otočí a prohlíží si velkou zemědělskou usedlost s obytnou budovou, jež se zdálky podobá pohádkovému zámku.

V oknech žhnou sluneční paprsky.

Ta okna jsou jako oči, napadne Malin.

Snaží se mi něco říct.

To, že tu dnes jsem, má svůj důvod.

Cítila jsem to už dřív, teď jsem si ale jistá. Něco se blíží.

Peter ji přitáhne k sobě.

Komentuje okolní krásu. Ona však z jeho hlasu vytuší, kam směřuje.

„Pst,“ zarazí ho. „Nemůžeme si jen vychutnat výhled?“ navrhne.
„Je tu krásně. To stačí.“

„Cože? Tobě někdy něco stačí?“

Jeho hlas zní vlídně. Ne útočně. Alespoň jí to tak připadá.

„Co tím chceš říct?“

„Že jsi ten nejposedlejší člověk, jakého jsem kdy poznal.“

Malin oslňují teplé, prchavé plameny svíček v nástěnných svícnech.

Rozhlíží se po jídelně, pozoruje tváře hostů sedících kolem ohromného jídelního stolu z ořechového dřeva.

Co tu dělám?

Na cizí usedlosti pár mil severně od Malmö, uprostřed větrem bičované jihošvédské nížiny. Co pohledávám v tomhle obřím domě s tolika cizími lidmi?

Dnešní den byl nádherný, jako ze žurnálu.

Ale tohle?

Na ruce Rudolpha Hamseho hodinky vykládané třpytivými drahokamy. Na stěně malba od Anderse Zorna: děvečka a čeledín krmící slepice.

„Táta byl skánský král pneumatik,“ vyjádřil se o svém otci Peter, když Malin poprvé vyprávěl o rodině. „Před pěti lety firmu prodal a užívá si zaslouženého důchodu.“

Rudolph. Jméno po italské hvězdě němých filmů Rudolphu Valentinovi.

Zamlada byl nejspíš stejný donchuán. I když mu už bylo sedmdesát, stále má ostré, přitažlivé rysy.

Kolem stolu třicet lidí. Taková „menší, skromná oslava“ dvaasedmdesátin.

Z přítomných lidí zná Malin jen hrstku.

Většina hostů má tváře zrudlé popíjením martini, šampaňské-ho, vybraných vín a pojídáním jeleního masa z oslavencovy soukromé obory. Jejich hovor připadá Malin jako burácení rozbouřené jarní řeky. Rozlišuje sice kapky ve formě jednotlivých slov, v rozjařené opilecké zábavě jí však uniká jejich význam.

Na stole před ní sklenice vody.

Nehty zaryté hluboko do dlaní, aby ji nezlákala vůně alkoholu. Na sobě nové černé šaty značky Hugo Boss, dárek od Petera. Hedvábná látka škrtí a v botách na vysokém podpatku se skoro nedá chodit.

Ale sluší mi to, konstatuje v duchu Malin spokojeně. Jako ostatně všem přítomným.

Většina hostů je postarší. Je to typ lidí, kteří lžou pro zábavu a ostatní posuzují podle výše bankovního konta.

Naproti ní Peter.

Ostře řezaný nos a nakrátko střižené blond vlasy. Oči mu jen září.

Pouhý pohled na něj přivádí Malin do rozpaků.

Vyzařuje teplo.

Tváře má stejně červené jako všichni ostatní.

„Nejsem jako oni,“ řekl jí jednou.

Ale není to pravda. Výborně sem zapadá. Úspěšný a bystrý lékař.

Dokáže se vmísit do hovoru přesně v pravou chvíli, vždy s nanejvýš trefnou poznámkou. Vyčkává a vzápětí přechází do útoku, je vtipný a před chvílí pronesl na počest svého otce znamenitý proslov.

Král pneumatik pokušuje doutník, náhle však vstane, zacinká lžičkou o sklenici, diskrétně si odkašle, protáhne si krk a zatáhne břicho skryté pod páskem z krokodýlí kůže a bílou smokingovou košilí. Z respektu k jeho celoživotní dřině a přirozené autoritě celá společnost během pár vteřin utichne.

Otevře ústa a otočí se k Malin.

Ta se div nevymrští ze židle, tělo jako by jí však k zelené kůži přirostlo. Nejradši by se vrhla na napůl vypitou sklenici vína, kterou má na dosah ruky.

Pomoc, Petere.

Peter ji však pozoruje s lehce škodolibým úsměvem.

„Malin,“ promluví Rudolph.

„Malin Forsová. Nikdy by mě nenapadlo, že budu mít tu čest přivítat v rodině Hamseových tak krásnou a tvrdou policistku.“

Němý Valentino mluví.

„Nevěřil jsem, že Peter někdy potká ženu, která jeho pozornost upoutá na více než pět minut. Na základě toho mála, co o vás vím, Malin, máte mé velké sympatie. Ať vám to klope.“ Rudolph spočine pohledem na své manžele a Peterově matce Siv — odbarvené blondýně v přepychových červených šatech a s obličejem po líftingu. Ta si pro svého syna jistě přála lepší partii než rozvedenou abstinující alkoholičku ze zapadákova, jako je Linköping.

To si ten kluk nemohl vybrat někoho z lepší společnosti? říká si určitě za maskou spokojeného úsměvu. Někoho se zvučným jménem prozrazujícím tradici a bohatství?

Rudolph se sotva znatelně zakymácí.

Zjevně si o Malin něco zjistil, neboť teď přítomným krátce přibližuje některé vraždy, na jejichž vyřešení se podílela.

Jídelnou zaznějí obdivné vzdechy.

Za mříže se všemi zločinci! Stáhnout z nich kůži zaživa!

Jména vrahů, jež Malin zneškodnila a jichž už není třeba se bát.

„Na vaše zásluhy, Malin. Vítejte v rodině Hamseových!“

„Na zdraví!“

Třicet cizích lidí připíjí na její počest.

Co tu pohledávám?

Připíjím si vodou a cítím stesk. Po čem? Snad po mé dceři Tove? Nebo je to touha po Peterově pevném objetí?

Ten právě konverzuje s prodejcem aut ze Simrishamnu.

S vyzáblým starším pánem, který zbohatl „na německém strojírenství“.

Vtom se prodejce aut omluví, že si musí odskočit, a Malin má čas podívat se na Petera.

Prohlíží si jeho tvář.

Archetypální rysy. Takové rysy kreslil první člověk do písku na první pláži.

Jsem ztracená, uvědomí si Malin při pohledu na něj.

Oba jsme ztraceni.

Už není návratu. Ať si tvá matka myslí, co chce.

Před půl rokem jsi začal mluvit o dítěti.

Chtěl bys dítě.

Se mnou.

„Děti jsou přece radost, Malin. A já už mám nejvyšší čas. Teď, anebo nikdy.“

Tak jsi to řekl, když jsi mě jednoho dne našel v obývacím pokoji skloněnou nad složkou o případu Marie Murvallové, dvaatřicetileté sociální pracovnice, kterou jednoho podzimního rána před sedmi lety našli brutálně znásilněnou na lesní cestě mezi jezerem Hultsjön a zámkem Stjärnorp.

Papíry jsem měla rozložené na podlaze, jako by šlo o příběh stvoření, jenž si žádá pořádek.

Láska.

Zlo.

To není jedno a totéž, pomyslí si Malin, když vedle ní usedá prodejce aut. Mezi láskou a zlem je rozdíl.

Jako mezi dnem a nocí.

Mezi teplem a chladem.

Marie Murvallová. Oněmělá a duchem nepřítomná v pokoji vadstenské nemocnice.

Nereaguje na vnější podněty.

Můj bratr Stefan, kterého naše matka opustila. Neschopný pochopit, kdo jsem. Ale cítíš, že jsem ti nablízku, že ano, Stefane? Patříme k sobě.

Jeho hubené ruce na přikrývce, když spí na zádech s otevřenými ústy. Za okny ústavu, kde žije, zatím bdí helsinglandská noc.

Táta. Dělal, jako by můj bratr neexistoval. Téměř pětatřicet let ho přede mnou tajil. Hajzl.

Už je zpátky na Tenerife. Rok jsem s ním nemluvila. Sice se mi pokoušel dovolat, já jsem mu ale nikdy zpátky nezavolala.

Že bych mu měla odpustit? Jít dál?

Nikdy. Všechno odpustit nelze. Máma loni zemřela. Nikdy její zradu nepochopím. Teď už to vím jistě. K čemu může taková zrada vést?

V mé dlani Stefanova studená ochablá ruka podobná spadlému listu, s měkkými kostmi a teplými vystouplými žilami.

Cítíš moji blízkost, že?

Vid', že mě poznáváš?

Svět je jeden velký útrpný výkřik.

A ty na něj chceš přivést dítě, Petere?

To určitě.

„V salónu se podává káva a koňak.“

Sivin pisklavý, avšak spokojený a srdečný hlas oznamující další bod programu.

Peter vzal Malin za ruku, dovedl ji do salónu a usadil na přepychovou modrou pohovku u krbu, před nímž na zemi ležela kůže medvěda s otevřenou tlamou.

Oběma přinesl kávu a sobě navíc koňak.

Posadil se vedle Malin a pošeptal jí:

„Možná jim bude podezřelé, že nepiješ. Mohli by si pomyslet, že jsi těhotná.“

To už Malin také napadlo, dospěla však k závěru, že je jí to upřímně ukradené. Vždyť je mi šestatřicet. Ať si kdo chce myslet, co chce.

„Kašlu na to, co si kdo pomyslí. To přece víš.“

„To jo,“ přikývl Peter. „Proto se tátovi tak líbíš. Pro tvrdohlavé lidi měl vždycky slabost.“

„Chceš snad říct, že jsem tvrdohlavá?“

„To je slabé slovo,“ usmál se Peter a políbil Malin na čelo. „Na tom přece není nic špatného, ne?“

Malin přikývla.

„Ten přípitek byl každopádně milý.“

Zavřela oči a vzpomněla si na Tove. Určitě je teď na nějakém školním večírku. Zdá se, že se jí na internátu v Lundsbergu líbí. Telefonují si čím dál méně. Ze začátku to bylo každý den, potom obden a teď sotva jednou za týden. Téměř pokaždé je to Malin, kdo se ozve jako první, a štve ji, jak si u toho připadá nepotřebně.

Teď má ale Petera.

A on ji.

Víceměně spolu bydlí, ačkoli si oba nechali svůj byt. Jeho otec měl před chvílí pravdu. Dovedla by si docela dobře představit, že do této rodiny patří. A kdo ví, možná už tomu tak je.

Dva týdny dovolené.

Uplynulá zima byla po pracovní stránce nebývale klidná. Linköpingem neotrásla žádná brutální vražda. Jen v únoru se v panelákovém bytě na předměstí Berga dvěma alkoholikům podařilo navzájem se ubodat, to však bylo všechno. Malin se zastesklo po nějakém obtížnějším případě, zároveň ale pocítila výčitky svědomí. Surové vraždy jsou však její práce a vykonává ji setsakra dobře. Jelikož se v zimě tak trochu nudila, znovu se začala věnovat případu Marie Murvallové, kterou snad tehdy před sedmi lety v lese znásilnila sama matka příroda. Od té doby stále nepromluvila ani slovo.

Ačkoli Malin její případ znovu zkoumala ze všech stran, k ničemmu nedošla.

„Vezmi si dva týdny volna, Malin,“ nařídil jí její nadřízený, komisař Sven Sjöman. „Jeď navštívit Tove. Potřebuješ přijít na nové myšlenky.“

„To vypadám tak unaveně?“

„Naopak. Ale tenhle klid nebude trvat věčně.“

Malin však nejela za Tove. Za pár týdnů bude vysvědčení, nechá tedy návštěvu až na samotný závěr školního roku.

Peter si vybral náhradní volno za napracované služby, přemluvil Malin, aby s ním jela do Skåne na oslavu narozenin jeho otce, a poté zamluvil na pár dní pokoj v kodaňském hotelu Angleterre s příslibem, že se jí tam určitě bude líbit.

Stejně by se s jeho rodinou musela zase někdy setkat, tak nač to odkládat? Poprvé se viděli před Vánoci ve Stockholmu. Peterovi rodiče je pozvali na vánoční večeři do restaurace v Opeře.

Rudolph a Siv Hamseovi.

Král pneumatik s chotí.

Pozvali i Peterovu sestru, která pracuje ve výzkumném ústavu v Lundu.

Co teď vlastně cítím? přemítá Malin.

Ani nevím.

Nemám tušení. Vím jen to, že chci být s Peterem.

A že se brzy něco stane.

2.

Alkohol závislému slibuje: zaručím ti klid a mír a pár bezbolestných hodin.

Se mnou se nebudeš nudit.

A potom tě zničím.

Ale copak není krásné být zničen?

Malin si zaryje nehty hluboko do dlaní a v duchu se ptá, jak takovouhle oslavu zvládne bez pití.

Musím.

Musím myslet na odpornou chuť alkoholu.

Na ten hnusný pocit, když se člověk probudí s kocovinou.

Pokud pokušení odolám, dostane se mi neviditelného královského vyznamenání za dobré chování a výjimečný charakter.

Musím myslet na něco jiného.

Pozorovat opilé hosty, kteří se nekontrolují a chovají se trochu jako blázni.

Klamu sama sebe.

Vím přece, jak krásná opilost je. Jako když vás obklopí měkoučká vata.

Ten pocit, ta touha nikdy nekončí, přemítá Malin. Ponesu si je s sebou až do smrti.

Sedí sama na pohovce. Žádný z opilých hostů zřejmě nemá čas ani chuť zapříst s ní hovor. Dokonce se nenajde ani jeden muž, kterého by zajímalo, jaké to je pracovat u policie, což je s podivem.

Oheň v krbu.

Jiskřičky dopadající na zem nedokážou propálit silně nalakované dubové parkety.

Z obývacího pokoje zazní hudba. Waltz. Kde je Peter? Všichni už nejspíš tančí, soudě podle toho, jak rychle se vyklidil před chvílí ještě plný salón. Zbyl tu jen jeden otlý postarší pán ve fraku, který usnul v křesle.

Malin si vzpomene na Janneho. Moc často si nevolají, vlastně jen kvůli praktickým věcem týkajícím se Tove, kterých od doby, co jejich dcera bydlí na internátu, značně ubylo. Vánoce ovšem slavili všichni společně. Malin, Peter, Janne, ta jeho nová blondatá barbína a Tove.

U Janneho doma.

V domě, který byl dřív i Malininým domovem.

Janne upekl vánoční šunku a udělal domácí ořechové karamelky. A Malin kupodivu ani neměla chuť vyškřábat té pitomé barbině oči.

Náhle ucítí čísi blízkost.

Kdo je to?

Vzhledne. Nad ní stojí Sara Markelbergová — přítelkyně Peterovy sestry.

Zatím se jen zběžně pozdravily, když Sara s Theresou dorazily. Právě včas na odpolední koktejl podávaný na terase v posledních zbytcích chabého jarního světla.

„Můžu si přisednout?“

Černé koktejlky, hnědé polodlouhé rozpuštěné vlasy a zářivě červené plné rty. Vypadá jako Ava Gardnerová zamlada.

Co mi chce? pomyslí si Malin. Snad mě nebude balit? To by bylo opravdu trapné.

Bezděčně si stáhne šaty ke kolenům.

„Samozřejmě.“

„Vedle je hrozný hluk,“ prohlásí Sara a přisedne si k Malin na pohovku. „Potřebuju trochu klidu. Na tancování jsem nikdy nebyla.“

„Tak to jsme dvě,“ přikývne Malin.

Sara odloží skleničku s koňakem na stolek. Přehodí si nohu přes nohu a odhalí černé silonky.

Co mi jen může chtít?

Ale proč by mě měla svádět? Jenom proto, že je to lesba?

V těchhle šatech stejně vypadám směšně.

„Ty nepiješ?“

Malin zavrtí hlavou.

„Že by byl na cestě nový přírůstek do rodiny?“

Malin znovu zavrtí hlavou. Sařina přímočarost ji přiměje k upřímnosti:

„Jsem vyléčená alkoholička.“ Doznání jí projede tělem jako elektrický šok a vyvolá pocit vyčerpání a zároveň podivného uspokojení.

Sara přikývne. „To musí být těžké.“

„Není to tak hrozné,“ pokrčí rameny Malin. „Zažila jsem horší věci.“

„To věřím.“

„Ale občas, když je člověk sám střízlivý mezi opilými, připadá si jako z jiného světa.“

„Ten pocit moc dobře znám,“ odpoví Sara a vypadá nadpozemsky krásně.

„Někdy mě přepadne strašlivá žízeň,“ přizná Malin.

Sara přikývne, napije se koňaku a zavře oči. Zřejmě si vychutnává teplo sálající z krbu, pocit, jaký nejspíš mívali pravěcí lidé v jeskyni.

Malin náhle připadá, jako by se vzduch v místnosti zhušťoval. Jako by se blížilo cosi neznámého.

Vzápětí však pocit odezní.

Stejně rychle, jako přišel.

„Já jsem lékařka,“ řekne Sara. „Myslím, že naše práce jsou si v lecčem podobné.“

„Jak to myslíš?“

„Pomáháme lidem. Konejšíme je, že zlo neexistuje a nad vším se dá zvítězit. Bez jistoty, kterou lidem dáváme, by se mezi sebou už dávno pozabíjeli.“

Malin se zasměje.

„Zní to trochu drasticky, ale bohužel máš pravdu.“

„Zastřelila jsi někdy někoho?“

Za normálních okolností by ta otázka Malin rozčilila, od Sary však zní přirozeně.

„Jo. Ale jinak to nešlo.“

„Nepronásledovalo tě to potom?“

„Ano, ale nebylo to tak strašné. A co ty? Tebe něco pronásleduje?“

Sara vypadá, jako by měla něco na jazyku, vzápětí se však zarazí.

„To spíš moje pacienty. Pracuju totiž na psychiatrii. Snažím se zachovat si od jejich problémů odstup.“

„Není to lehké, že?“

Sara zavrtí hlavou.

„To tedy ne.“

Nevidí mě, pomyslí si Peter.

Stojí ve stínu červeně vymalované chodby, již služebnictvo servíruje pokrmy, a pozoruje Malin zabranou do hovoru se Sarou Markelbergovou.

S podnikavou a nebojácnou Sarou. Je až s podivem, jak k ní jeho asociální sestra přišla. Vděčí Saře za to, že poznala i svět mimo laboratoř.

Malin.

Seznámili se náhodou poté, co loni na největším linköpinském náměstí vybuchla bomba.

Malin se se zájmem nakloní blíž k Saře, až se téměř dotýkají hlavami.

O čem si ty dvě jen můžou povídat? Zdá se, že jde o něco důležitého. V Malininých očích spatří záblesk posedlosti, vůle větší než ona sama, pudu pohánějícího ji vpřed, jakmile zavětrí něco důležitého, co většinou ani nedokáže sama pojmenovat. Je to ten nejpozoruhodnější člověk, jakého jsem kdy poznal, konstatuje v duchu Peter.

Když už si myslím, že ji alespoň částečně znám, změní se mi před očima, nabere jiný, nečekaný směr.

Chceš žít s Malin Forsovou? Tak se připrav na pořádnou jízdu.
Chceš, aby se stala matkou tvého dítěte?

To bys ji nejdřív musel připoutat k zemi.

Peter si usrkne martini. Je studené, jeho chuť je tvrdá a čistá.

V Malininých očích zahlédne osamění a strach. Výraz pocitu, že se něco nenávratně porouchalo, že ji svět oklamal.

Peter vejde do obývacího pokoje.

Spatří otce tančícího se ženou, jejíž jméno nezná.

Všimne si jeho úsměvu a pohledu věčného svůdníka.

Své ženě je už pětadvacet let notoricky nevěrný. Mnohdy s několika ženami zároveň. Máma o tom musí vědět, ale zavírá před tím oči. Vyvažuje to jeho peněženka a pohodlí, které jí manželství přináší. Před všemi nepříjemnými pocity si nasazuje klapky na oči.

Peterův otec je typ muže, který si za každých okolností bere, co se mu zachce. Plnými doušky. Svět mu leží u nohou. Podmaňuje si ho úsměvem, bezostyšností a penězi. A za sebou nechává lidské trosky.

Máma.

Těžko najít člověka, který je tak málo sám sebou. Jen obří maska z konvencí a ideálních představ o tom, jak by co mělo být.

Peter dobře ví, že se na něm jeho rodina podepsala. Ve vztažích vždycky uvízl na půli cesty, jeho nerozhodnost pokaždé zabila rodící se lásku.

S Malin to ale bude jinak.

Naklání se teď k Saře Markelbergové na pohovce, jejíž modrá látka připomíná moře.

Mám vybráno a na tomhle rozhodnutí nic nezměním.

Jsem tam, kam patřím. S Malin k sobě patříme. Ať už směřujeme kamkoliv.

Peter došel k Malin se Sarou, která se zvedla a odešla.

Posadil se vedle Malin. Při dotyku jeho těla náhle zatouží vytratit se z oslavy a zmizet s ním do ložnice v prvním patře.

„O čem jste si povídaly?“

„O všem možném.“

„Jako například?“

„Například o tvé sestře.“

To Petera evidentně nijak nezajímá.

„A o čem ještě?“

„O tobě,“ usměje se Malin.

„A k čemu jste dospěly?“

„K čemu asi? Že jsi pěkný pitomec.“

Malin ho políbí na tvář, jazykem se dotkne jeho pevné kůže a ví, že rozhovor se Sarou ještě neskončil. Ještě mezi nimi zůstala nevyřčená slova. Tuší, že existuje důvod, proč je ona, Malin Forsová, právě teď na tomto místě. A tuší také, že onen důvod je větší než ona sama.

Peterovo tělo na jejím, proniká čím dál hloub, dokud v bezútešném pokusu překonat samotou nenarazí na Malininu nejnaternější bariéru.

Početí nehrozí.

Alespoň ne teď.

Ještě stále má zavedený pesar.

Škrábe ho do zad a do ucha mu šeptá: „Dělej, rychleji, pořádně tvrdě, nebuď sakra tak něžný.“ Peter z ní vyklouzne, otočí ji na všechny čtyři proti čelu secesní dubové postele a začne přirážet, stále rychleji, Malin má chuť křičet, sténat, kouše se však do rtů, hlavou naráží do čela postele v tom příliš velkém domě mezi všemi těmi lidmi s příliš velkým egem a křičí: „Tomuhle říkáš tvrdě? Dělej, pořádně!“ To cizí zvíře v ní je třeba vyhnat na povrch, ven z ní a zabít jej, sprovodit ze světa, aby se už nikdy nevrátilo.

Potom.

Ležící vedle sebe.

Odpočívající.

Zpocení.

„Vyděsilas mě,“ řekne Peter.

„Opravdu?“

„Jo.“

„Sama nevím, co to do mě vjelo.“

„Z čeho máš strach, Malin?“

„Nevím.“

Jeho ruka jí spočívá na zádech, teplá, něžná, vnímavá.

„Jsem tady u tebe,“ pošeptá jí. „Jsme tu spolu. To přece víš, ne?“

Hodiny na stěně ložnice pro hosty ukazují čtvrt na šest.

Ozvala se žízeň.

Malin vyleze z postele, oblékne si župan a sejde po chladných mramorových schodech do kuchyně.

Oslava se protáhla do tří hodin ráno. Poslední auto odjelo v půl čtvrté. Probudilo ji to náhlé ticho. Potom znovu usnula. Teď ji však probrala žízeň.

Vejde do zešeřelé kuchyně. Na pozadí okna na ni vykukne černá postava.

„Panebože, ty jsi mě polekala.“

Sara Markelbergová, na sobě stejný župan jako Malin.

„Měla jsem žízeň,“ vysvětlí Malin a pustí vodu. Sara se zatím posadí ke stolu.

Malin hltá přímo z kohoutku.

„Člověk by čekal, že tu z potrubí poteče šampaňské,“ ušklíbne se Sara. „Nemůžu usnout.“

Malin se zasměje a posadí se proti ní. Nasaje vůni alkoholu a zbytků jídla, která se tu stále drží, přestože služebnictvo kuchyň důkladně uklidilo.

Sara si Malin chvíli mlčky prohlíží a pak řekne:

„U nás na psychiatrii v Lundu máme jednu dívku. Může jí být sotva dvacet a je úplně mimo. V jiném světě.“

Proč mi to říkáš? nechápe Malin. Jenom proto, že pracuju u policie?

Marie Murvallová, bleskne jí vzápětí hlavou.

„Pořád na ni musím myslet. Je na tom opravdu mizerně,“ pokračuje Sara. „A vůbec se to nelepší. Nikdo neví, jak se jmenuje ani odkud přišla. Nevíme, jak ji oslovovat.“

Ticho.

Zvědavost se mění na černou rostoucí kouli.

Malin se nakloní blíž k Saře.

„Jak se k vám dostala? Co se jí stalo?“

Sara se také předkloní.

Zhluboka se nadechne.

„Jednou ráno ji našli na polní cestě kousek za Malmö. Nahou. Znásilněnou. Nepromluvila ani slovo. Jako by byla mrtvá zaživa. Je to už pět let. Policie její případ odložila, na nic nepřišli.“

Sařina slova budí v Malin čím dál větší zvědavost. Ta tam je únava, třebaže spala jen několik hodin.

Rozhodne se nechodit dlouho kolem horké kaše.

„Mohla bych ji navštívit?“ zeptá se bez obalu.

Sara se jí podívá do očí. Její pohled není překvapený ani tázavý, spíše plný naděje.

„Máme v Linköpingu podobný případ, kterému nemůžu přijít na kloub,“ vysvětlí Malin. „Takže ať je na tom ta dívka, jak chce, ráda bych ji navštívila. I když nemluví.“

V duchu proklíná švédské úřady, že nejsou schopny vytvořit společný policejní registr, v němž by bylo možné jednoduše vyhledávat informace. Odložené případy se totiž v registru nezobrazují a lze se k nim dostat pouze oficiální cestou. Jenže Malinin zájem o Marii Murvallovou je všechno, jen ne oficiální. Policistku vyšetřující odložený případ na vlastní pěst ve volném čase pochopitelně nikdo do archívu nepustí.

Kolik může v téhle zemi existovat žen, jako je Marie?

Kolik podobných případů?

Občas ji taková myšlenka napadla, o žádném takovém případě však nevěděla.

To ovšem ještě neznamená, že neexistují.

Sara se k ní ještě více nakloní a pošeptá:

„Zítřka zajedeme do Lundu. Musíš ji vidět. Bůh ví, co se jí mohlo stát.“

Malin cítí, jako by v ní něco puklo, a zároveň se spojilo.

Jako by právě vstoupila do neznámého ročního období, kde platí úplně jiná pravidla.

3.

Ačkoli toho Malin v noci moc nenaspala, probudila se ráno dříve než Peter.

Oblékla si džínsy a bílé tričko.

V tomhle domě jsem asi jediná, kdo nemá kocovinu, napadne ji. Jako jedinou mě uvnitř nepronásleduje ďábel s kovářským kladivem.

Pokud má abstinence nějakou výhodu, pak jsou to rána bez kocoviny, bez žaludku na vodě, třesnutí hlavy, bolesti a hanby.

Místo nich sametové ticho.

Prostornou kuchyň zalévá magické světlo zářivě modrého nebe. Jaro letos skutečně neotálí. Nebo už je snad léto? Co je vlastně za roční období?

Před necelými třemi týdny ještě sněžilo.

Následovala obleva a krupobití, jaké nikdo nepamatoval.

Kroupy velikosti tenisových míčků rozbíjely karoserie aut. Bylo s podivem, že nikoho nezabily.

Po krupobití přišla letní vedra. Ze země, do níž nečekaně udeřil noční mráz, se opatrně začaly prodírat první květiny. Trávě se chtělo růst, dostala však strach a sytě zelená barva ihned zešedla. Zřejmě si nechtěla moc vyskakovat.

Kuchyň plná zářivých nerezových přístrojů. Dvě velké lednice, jaké obvykle bývají v restauracích, na jedné z nich cedulka: *Snídání. Poslužte si, čím je libo.*

Malin potřebuje kávu.

V designovém překapávači si udělá černé, nejčernější espresso. Stojí u desetimetrového kuchyňského pultu a srká horkou kávu,

poslouchá praskot dřevěných stropních trámů. Dům zřejmě zpracovává staleté vzpomínky. Co asi říká na to, že urozenou šlechtu vystřídalo něco tak prozaického jako pneumatiky?

Je neděle.

Peter by měl co nevidět vstát, pojedou dnes do Kodaně. Malin se posadí k dlouhému jídelnímu stolu.

Na stěně modré kytičkované kachlíky.

Nasává zvláštní vůni, podivnou směs spoutanosti a svobody, bezstarostnosti, pečené zvěřiny a čerstvě natrhané levandule.

„Koukám, že jsi ranní ptáče.“

Malin se otočí.

Sara. Nenalíčená, jen v županu. Ani ona nevypadá, že by měla kocovinu. Stojí ve dveřích a hledí směrem k Malin, pohled však směřuje dál, ven z okna, k nebi tak modrému, až se zdá nekonečné.

„Jedeme dnes s Peterem do Kodaně,“ vysvětlí Malin.

Sara se posadí naproti ní.

„Myslela jsem, že pojedeme do Lundu,“ namítne.

Musí jí být jasné, že si nepřeju nic jiného, pomyslí si Malin.

„Dneska to bohužel nestihnu. Peter nám na oběd zarezervoval stůl v nějaké vyhlášené restauraci.“

„Ale stihneš,“ prohlásí Sara. „Viď, Petere?“

Malin otočí hlavu. Peter stojí ve dveřích, na sobě otrhané džínasy, a také si prohlíží oblohu.

„To je krásně,“ pronese. „Co chcete stihnout? O čem to mluvíte?“ dodá vzápětí.

Malin otevře ústa, hledá slova, jimiž by ho přesvědčila, že nutně potřebuje zajet do psychiatrické léčebny v Lundu navštívit jednu oněmělou dívku, k níž se svět obrátil zády.

Sara ji však předběhne:

„Říká ti něco jméno Marie Murvallová? Malin pracuje na jejím případě. U nás na oddělení máme úplně stejnou ženu. Musí ji vidět.“

Peter zavrtí hlavou.

Malin se sice snažila krotit, když mu o Marii povídala, nemohl si však nevšimnout, jak je jejím případem posedlá.

„Chtěli jsme přece jet do Kodaně,“ rozhodí rukama.

Potom ale dojde k Malin a položí jí zezadu ruce na ramena.

„To je krásně,“ opakuje. „Den jako stvořený pro práci na zahradě. Nemůžu ti nic zakazovat, stejně by sis dělala, co chceš. Zavolám do té restaurace, že přijedeme až na večeri.“

Malin ho chytí za ruce a pevně je stiskne.

„Domluveno.“

Nemá sílu na předstírané láskyplné otázky, jestli mu to opravdu nevdává. Ví, co sama chce, a tím se také řídí.

Sara se usměje.

Asfalt a žlutá pole splývají s třpytivě blankytným nebem na obzoru.

Kouř z komína.

Přes skla slunečních brýlí mají okolní řepková pole oranžových nádech a topoly v aleji vypadají jako černé lahve od vína otočené hrdlem dolů.

Ve vzduchu je cítit síra.

Žlutý kabriolet značky BMW.

Auto jako stvořené pro lesbickou psychiatricku.

Vítr cuchá Malin vlasy a okolní svět burácí.

Auto ukusuje asfalt metr za metrem, pohlcuje vzdálenost, která je dělí od záhady, jež na ně čeká.

Před odjezdem ani neviděly Peterovu sestru Theresu.

„Ranní vstávání jí nikdy nešlo,“ poznamenal Peter.

„Určitě má pořádnou kocovinu,“ utrousila Sara. „Vsadím se, že vstane až po obědě.“

„Viděla jsi policejní zprávu?“ křikne Malin proti svištícímu větru.

„Jo. Sto padesát stran nesmyslů. Pamatuju si na posudek nějakého gynekologa, který tvrdil, že si ta poranění mohla způsobit sama. Tomu se mi ovšem nechce věřit. Něco takového by si člověk sám neudělal, to je hloupost,“ odpoví Sara s očima stále upřenýma na silnici.

„Chtěla jsem si tu zprávu přečíst. Říkala jsem si, že se třeba něco zajímavého dozvím, abych ji mohla lépe pochopit, ale bylo to k ničemu.“

Její slova dávají tušit typicky vědecký přístup ke světu: Nechápu. Tečka.

Sara odtrhne pohled ze silnice, otočí se k Malin a věnuje jí dlouhý, až příliš dlouhý, téměř prosebný pohled. Jako by říkala: Udělej něco.

Zařiď, abych se o té bezejmenné dívce něco dozvěděla.

Vymaž všechny otazníky.

Řekni mi proč.

O čtvrt hodiny později parkují před vchodem do psychiatrické léčebny U svatého Larse. Léčebna se nachází v klidné části města, a přece na dosah centru. Je to obrovská cihlová budova připomínající zámek. Zámek pro blázny. Klenutá strmá střecha jako by chtěla zatlačit šílenství do země.

Malin jde pár kroků za Sarou Markelbergovou. Projdou automatickými dveřmi a výtahem páchnoucím zvratky vyjedou do druhého patra. Vystoupí na chodbu bez oken pokrytou žlutým linoilem, která je zavede do další chodby, tentokrát polepené šedivými tapetami se starodávným vzorem.

Zamčené dveře z pancéřového skla a mříží.

Za okénkem hlídač.

Pokývne jim na pozdrav a stiskne tlačítko. Dveře se s cvaknutím otevrou. Za nimi další skleněné dveře, kterých si předtím Malin nevšimla.

Sara zasune do zámku klíč.

„Vaši pacienti nesmějí ven? Copak jsou to nějakí zločinci?“ podívá se Malin.

„Někteří jsou nebezpeční. Sobě i svému okolí. Soud jim nařídil ochrannou péči.“

„A naše dívka?“

„Té je to nejspíš jedno. Vyzkoušeli jsme všechno. Mluvili jsme na ni nejrůznějšími cizími jazyky pro případ, že třeba neumí švédsky, ale ničím jsme nedokázali prolomit její mlčení. Nehraje to na nás. Takhle by to nikdo zahrát nedokázal.“

Za mříží chodba po obou stranách lemovaná zavřenými dveřmi.

Na konci chodby další mříže a okno.
Za ním nebe.
Tmavě modré, téměř černé.

„Půjdu dovnitř sama,“ prohlásila Malin a Sara Markelbergová nic nenamítala. „Dovedu si představit, co mě asi čeká.“

Bezejmenná dívka obývá pokoj za posledními dveřmi vlevo. Jsou odemčené. Sařina ruka na Malinině rameni pobízející ji vpřed, dovnitř. Vezme za kliku a otevře dveře.

Venku za oknem zelenající se strom.

U bílé stěny menší psací stůl, na podlaze zelenofialový tkaný kobereček a v rohu stejná zastaralá nemocniční postel, jakou má Marie Murvallová. Na posteli sedí dívka v bílé nemocniční košili, pohled upřený před sebe.

Jako Marie.

Úplně jako ona.

Čím si zrovna Marie zasloužila takový osud? bleskne Malin hlavou. Dobrosrdečná sociální pracovnice, o níž se všichni vyjadřovali jen s uznáním a láskou. Starala se o ty nejslabší, pomáhala jim, podporovala je, dodávala jim trochu důstojnosti, když jimi ostatní, ať už vědomě nebo nevědomky, pohrdali.

Je snad vlídnost nebezpečná? Hnalo ji něco do propasti? Toužila po nebezpečí? Riskovala? Nebo se jí snad vymstila ta nekompromisní dobrosrdečnost? Že by se obětovala ve jménu dobra? Tam v lese nad ní zvítězilo zlo, o tom není pochyb. Uvrhlo ji do temnoty, do chladné hlubiny, z níž se teď nedokáže nebo nechce vymanit.

„Krmíme ji,“ vysvětlila před chvílí Sara. „Sama nic nesní, ale na záchod si dojde. Jako by se pořád snažila žít, ačkoli se to životu už moc nepodobá.“

Malin za sebou zavřela dveře.

V místnosti panuje nezaměnitelné ticho.

Svůdné ticho naznačující, že existuje místo mezi životem a smrtí, do něhož se člověk v případě potřeby může uchýlit. Tady neplatí přírodní zákony, jen ticho. Stejně ticho jako u Marie.

Kolik jí může být let?

Malin přikročí blíž k posteli.

Pěťadvacet? Nanejvýš. Výrazné lící kosti orámované rozřepenými tmavě hnědými vlasy, které by nutně potřebovaly šampón a kondicionér.

Mladá žena zamrká, hnědé oči jako by byly slepé, uši hluché. Malin se posadí vedle ní na postel.

Dívka se neodtáhne. Sedí bez hnutí, jako by Malininu přítomnost ani nezaznamenala. Nohy natažené před sebou. Malin si pomyslí, že by jí bylo milejší, kdyby se dívka schoulila do klubíčka, odtáhla se, pokusila se utéct, cokoli, jen kdyby nějak zareagovala.

Sedí však strnule bez hnutí.

Nejosamělejší mezi osamělými.

Opuštěná sama sebou.

Jako zvláštní druh člověka, jenž pocítil strach z jiného světa.

„Jak se jmenujete?“ zeptá se Malin. „Všechny by to zajímalo. Někdo vás určitě postrádá.“

Páchne jí z úst, uvědomí si Malin. Pach prázdnoty, touhy uniknout někam hodně daleko.

Sebevražedné sklony nemá. Alespoň to tak nevypadá. Sařina slova.

„Co se vám stalo?“ zeptá se Malin.

„A co se stalo Marii? Víte to?

Znáte ji?“

Slova.

Říkám je vůbec nahlas, nebo jen v duchu? přemítá Malin.

Na tom vlastně nesejde. Stejně mě neslyšíš, vid? Ani nevíš, že tu jsem.

Co se stalo Marii? Cítím, že to víš. A co tobě?

Nemáš jméno. Ale já ti ho vrátím, i kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě udělám.

Vrátím jména všem ztraceným ženám.

Jen počkejte, pomyslí si Malin. Jsem vám v patách, vy hajzlové.

Mějte se přede mnou na pozoru.

4.

Než Malin odejde, dají si se Sarou Markelbergovou v nemocniční kantýně kávu.

Vybledlé žluté tapety zdobí barevné kresby neurčitých lidských tváří, zřejmě díla zdejších pacientů.

Obě ženy sedí chvíli mlčky. Potřebují vstřebat tu hrůzu.

Malin si uvědomí, že co odjely z Martofty, ještě si ani jednou nevzpomněla na Petera.

Po pár minutách ticho přece jen přeruší.

„Jak vám to s Theresou klapě?“ zeptá se.

Samotnou ji překvapí vlastní zvědavost a ihned své otázky zalituje. Není to příliš velká troufalost?

„Dobře. Máme se rády. A vy?“

„My taky.“

„Plánujete děti?“

„Peter by chtěl.“

„A ty?“

„Já upřímně řečeno nevím. Ale nikomu to neříkej. Vy byste děti chtěly?“

„Ne. Ani jedna.“

Sara se napije kávy a Malin se uprostřed toho důvěrného, a přece povrchního rozhovoru začnou drát na mysl otázky mísící se s vůní intuice a chutí třísloviny.

Chodí Peter na lov? Nikdy se o tom nezmínil. Věnuje se myslivosti?

A co jeho otec?

Každopádně má doma bezpečnostní skříň na zbraně. Určitě v ní má aspoň deset kousků, z toho dvě překrásné brokovnice s vyřezávanými pažbami s motivem mořských ptáků nesoucích v zobáku hady.

Musí to být krásná smrt.

Rej broků v otevřené krajině, maličký kousek kovu usmrcující život v běhu.

Zeptá se Sary, co si myslí o Peterově otci, a vyslechne si jen samou chválu. „Je to sice starý generál, ale musím říct, že nemá žádné předsudky a v jádru je to spravedlivý a hodný chlap.“

Než se obě ženy rozloučí, vyžádá si Malin jméno policisty, který měl případ znásilněné oněmělé dívky na starosti.

Sören Lind.

Na schodech před nemocnicí se se Sarou na rozloučenou obejmou. Dotek těl dvou do včerejška cizích žen.

Nyní jako by je pojil společný úkol.

Zachránit všechny ženy světa.

Malin se vydá pěšky na nádraží.

Lund.

Vypadá to tu podobně jako v Linköpingu.

Stejně domy, stejní lidé. Snad jen trochu namyšlenější.

Cihlové domy ze sedmdesátých let se zakrslými okny, zapáchající stánky s hamburgery, naleštěné kavárničky s modrými okenními a chladicími pulty plnými ciabatt nebo panini s ekologicky vypěstovanými klíčky.

Malin ví, že by se měla vrátit do Martofty, kde na ni čeká Peter, nejraději by se však rovnou rozjela do Malmö za Sörenem Lindem.

Třeba je dnes v práci.

Co na tom, že je neděle? Kriminalisté často pracují i o víkendech. A v tak velkém městě, jako je Malmö, určitě mají na policejní stanici nepřetržitý provoz. Víkendové služby.

Malin vytočí číslo, jež před malou chvílí dostala od Sary.

Peter bude muset počkat.

Sörena Linda skutečně zastihla v práci.

Po telefonu jí slíbil, že připraví všechny dokumenty, které k dotyčnému případu najde.

Cesta vlakem z Lundu do Malmö netrvala ani dvacet minut. Malin si libovala, že se věci daly nečekaně do pohybu. Přesně tak to má ráda. Teď, když se v případě Marie Murvallové možná objevilo něco nového, se přece nemůže zastavit.

Marie.

Jméno jako mantra zaznívá do rytmu klapajících pražců, zatímco vlak projíždí vesničkami se skromnými domky tvořícími bariéru proti všemu cizímu.

Marie.

Příslib.

Pro mě, pro ni, pro Tove. Ale i pro všechny ženy a koneckonců i muže.

Vrátnice policejní stanice v Malmö. S vrzáním se otevřou dveře a objeví se starší, až nezdravě hubený muž s opáleným obličejem. Na sobě má béžové kalhoty a bílou sepranou košili, která je mu poněkud široká přes ramena. Zřejmě v posledních letech zhubl, jako by horlivost a zvědavost vystřídala únava.

Sören Lind se na Malin unaveně usměje a podá jí ruku. Má pevný, a přece váhavý stisk. Poté jí pokyne, aby ho následovala do jeho kanceláře.

„Vidíte sama,“ začne a opře se o opěradlo své rozvrzané kancelářské židle. Malin si prohlíží fotografie nahého těla oné bezejmenné ženy, které vytáhla z desek položených na stole.

Kancelář by potřebovala vymalovat.

Páchne to tu zatuchlým kouřem.

Určitě tu potají kouří, ačkoli je to na všech policejních stanicích ve Švédsku přísně zakázané.

„Vidíte sama,“ opakuje postarší policista.

To tedy ano.

Dívčiny nohy jsou rozdrásané a plné modřin, jako by se větve stromů proměnily ve škrtkící hady a snažily se jí z těla vymáčkout

všechnen život. Tvář má znetvořenou k nepoznání, místo bradavek hluboké zející rány a do břicha jí někdo vyřezal perfektně tvarovanou květ podbělu. Intimní partie má pořezané do krve a popálené, na vnitřní straně stehen podlitiny, na okrajích žloutnoucí. Žlutá barva přechází v oranžovou a připomíná pekelné plameny.

„Někdo ji znásilnil ostnatým předmětem,“ promluví Sören Lind. Přesně jako Marii, pomyslí si Malin.

V tu chvíli si uvědomí, že kolegovi dosud nevysvětlila, co ji sem přivádí a proč v ní případ vzbudil takový zájem. On sám se neptal.

„Našla ji jedna paní ráno cestou do práce. Na silnici asi dvacet kilometrů východně od Lundu. Na kraji lesa,“ pokračuje Sören Lind.

„Slyšela jsem, že nějaký gynekolog tvrdil, že si ta poranění mohla přivodit sama,“ poznamená Malin.

„To je pravda,“ přikývne Sören Lind. „Osobně o tom dost pochybuju.“

„Taky se mi to nezdá,“ souhlasí Malin.

Sören Lind si upraví košili a ztěžka se nadechne, jako by ho cosi tížilo.

„Nebudu se vás ptát, proč se o ten případ tak zajímáte, ale jedno vám povím.“

Odmlka.

Unavený pohled říkající: kašlu na předpisy, tohle je důležitější. Další hluboký nádech.

„Za rok půjdu do důchodu, takže už mi může být leccos jedno.“

Malin zasune fotografie zpět do desek, narovná se a pohlédne staršímu kolegovi do očí.

Vypadá ještě vyčerpaněji než můj nadřízený Sven Sjöman, konstatuje v duchu. Se Svenem je to čím dál horší. Malin už několikrát napadlo, jestli za tím kromě stárnutí nemůže být i nějaká nemoc. V jeho věku by se nebylo čemu divit.

„To je všechno, co mi chcete říct?“ zeptá se.

Sören Lind se usměje.

„Ne. Chci říct, že mi na tomhle případu tenkrát jedna věc nehrála. Státní zástupce se ho totiž snažil co nejrychleji odložit.“

Vyjádril se, že jde zřejmě jen o nějakou zbloudilou šlapku, a navíc si obstaral posudek toho nezávislého gynekologa, který tvrdil, že si svá poranění mohla způsobit sama. Jako by mu nestačil posudek z nemocnice.“

„Vy jste tomu nevěřil?“

„Ne. Něco takového si člověk nemůže udělat sám. Když ale státní zástupce rozhodl, že se případ odloží, nic jsem s tím nenadělal. A ta chuděra se sotva mohla odvolat.“

„Co to bylo za státního zástupce?“

„Jmenuje se Fredrik Kantsten. Teď dělá na okresním zastupitelství ve Stockholmu.“

„Nikdy jsem o něm neslyšela.“

„Může mu být asi padesát. Ukázkový kariérista, který si nechce špinit ruce.“

Malin přikývne.

„Ten typ lidí znám. Nejspíš nechtěl mít nic společného se sexuálně motivovaným zločinem. I takoví státní zástupci se najdou. A pokud vyšetřování nikam nespěje, hledí se ho co nejrychleji zbavit, jen aby si vylepšili skóre.“

„To máte pravdu. Vždyť ve statistikách ministerstva spravedlnosti je odložený případ totéž co vyřešený,“ přikývne Sören Lind.

„Já vím,“ dodá Malin. „To je neskutečné. Vždyť to státní zástupce přímo podporuje ve zbabělosti a pasivitě.“

„Jako by mezi nimi už tak nebylo dost zbabělců.“

Sakra, zakleje v duchu Malin. Ti srabi si navzájem kryjí záda. Jako třeba ten, který odložil případ Görana Lindberga — bývalého policejního šéfa obviněného ze znásilnění —, přestože měli jeho DNA, poznávací značku auta i telefon. Nakonec ale přece jen vyfasoval pár let za mřížemi.

Zatracení kariéristi.

Zbabělci ve službách veřejnosti.

„Pár dní poté, co tu ženu našli, došlo v Malmö k brutální vraždě. Na sídlišti Rosengården našli v popelnici zmrzačeného mrtvého kluka. A s tou holkou doktoři nic nezmohli, nedostali z ní ani slovo. Možná měl Kantsten přece jen pravdu, když to znásilnění odložil.“

Malin vstane.

„Takže pořád ještě netušíte, kdo ta žena je?“

„Ne. Dali jsme to dokonce do televize, do pořadu *Na stopě*, ale nikdo ji nepoznal.“

Jak to, že jsem to neviděla? napadne Malin. Ale vlastně se není čemu divit. Ten program nesleduju, ani nikdo z mých známých.

„Takže opravdu nevíte, kdo to je?“

Sören Lind zavrtí hlavou.

„Nemáme nejmenší tušení. Ale pamatuju si, že ten případ byl hotová noční můra. Strašně se táhl a nemohli jsme na nic přijít.“

Malin přesně chápe, co má její kolega na mysli. Některá vyšetřování se podobají cestě děsivou krajinou s neproniknutelným mlžným oparem a šelmami, které na člověka číhají a ženou ho vpřed, do neznáma.

„Ale přísahám, že jsme udělali všechno, co bylo v našich silách. Například jsme zjišťovali, jestli si v okolí někdo tu noc nepronajímá nějakou chatu, ale na nic jsme nepřišli. Můžu vám okopírovat celou složku, když chvíli počkáte.“

Malin na okamžik osamí.

Před očima stále má fotografie oné zbídačené dívky.

Vzpomene si na Tove, na Janneho a nakonec na Petera. V duchu je přivolá k sobě, aby si připadala méně osamělá. Vzpomene si na své kolegy z Linköpingu.

Na komisaře Svena Sjömana, policejního šéfa Karima Akbara, svého parťáka Zachariase „Zekeho“ Martinssona, Johana Jakobs-sona, Waldemara Ekenberga i Börjeho Svärda.

Všechny je v duchu přivolá k sobě.

Naplní místnost vzpomínkami na ně.

Příjemnými vzpomínkami.

Taxík projíždějící mezi kukuřičnými poli zastavil u osamělého vzrostlého buku, poblíž kterého byla nalezena ona oněmělá zná- silněná dívka, nyní zaživa pohřbená v lundske psychiatrické lé- čebně U svatého Larse.

Setkaly jsme se, a přece ne, pomyslí si Malin.

V ruce desky s okopírovanými materiály. A s mapou.

Musí to být tady.

Jen pár desítek kilometrů od domu Peterova otce.

Že by to byla jeho příbuzná?

To je absurdní, zavrhne ten nápad vzápětí. Už blouzníš, Forsová.

Vystoupí z auta. Taxikář, padesátník tmavé pleti, se ani nezeptal, proč chce zavézt zrovna sem do polí. Slunce neúprosně praží a Malin si pospíší do stínu mohutného buku. Snaží se představit si scénu, která se tu před pěti lety odehrála, ženu klopytající po silnici, krvácející, navždy patřící do jiného světa. Řidičku nejprve nevěřící vlastním očím: To snad nemůže být pravda? Ne, panebože, proboha...

Bůh.

Je tady?

To tebe hledám? přemítá Malin. Chci slyšet tvůj uklidňující šepot? Vyjde ze stínu, pryč od mlčení stromu, a má pocit, jako by ji slunce chtělo sežehnout. Snaží se naslouchat modrému vzduchu podobnému plamenům svářečky, zachytit neznámý hlas, slova popisující, co se tu tehdy stalo.

Hlas bezejmenné dívky.

A Marie Murvallové.

Nebo ještě něčí?

Malin si prohlíží vlastní stín. Snaží se vstoupit do tmavých obrysů sebe sama. Zem je plná zaschlé krve. Nebo se mi to jen zdá?

Každopádně je suchá jako troud. A lákavá.

Není tu však nic než ticho.

A všudypřítomná samota.

Pach neochoty. Síry.

Prohnilý zápach zlých úmyslů.

Proč?

Lidé, kteří se setkali se zlem, si vždy pokládají tutéž otázku:

Proč?

Někdy se jim dostane odpovědi, jindy ne.

Jako by zlo bylo dané, věčné, všudypřítomné a pouze číhalo na správnou příležitost, aby vycenilo zuby.

Zlo se však vždy dá vysvětlit.

Sadista v něm nachází potěšení. A pro potěšení máme pocho-
pení všichni.

Ale co když Marii Murvallovou a onu bezejmennou dívku za-
sáhlo jiné zlo?

Zlo beze směru, bez potěchy, bez cíle a účelu.

Samoučelné zlo.

Nesmrtelná ozvěna sebe sama.

Malin se shýbne, nabere do dlaně hrst hlíny a nechá ji prosy-
pat mezi prsty.

Vtom zaslechne křik.

Bolestný křik osamělé ženy.

Zní to, jako by poprvé poznala tu nejniternější zkušenost lid-
ského života a rázem si nepřála nic jiného než zemřít.

Malin chce ten křik setřást, zbavit se ho, ale nejde to. Ví, že
ona křičící žena existuje, žije a možná ještě není pozdě. Tentokrát
nesmí být pozdě. Prostě nesmí.

Břicho se jí sevře a tělem projede neznámé zachvění.

Náhle jí připadá, že má málo času.

Něco ji pohání vstříc zlu.

Žena, jejíž křik slyšela, je skutečná.

Jako ona sama, jako Tove.

Vtom křik odezní.

Jako by nikdy neexistoval.

Malin však cítí, že nesmí marnit čas. To, co se kdysi nacházelo
v blízkosti tohoto stromu, se jen ukrylo do temné díry. Do hlubin
tak temných, že nám známá tma je v porovnání s nimi zářivě bílá.

Fredrik Kantsten.

Stockholm.

Malin by se za ním nejraději hned rozjela. Místo toho se však
prochází po téhle směšně bohémské ulici v tomhle směšně bo-
hémském městě.

Pěší zóna Ströget.

A přece je úžasné tu být. Pokoj neskutečně drahého hotelu Angleterre v nabubřelém secesním stylu, který Peter zamluvil, se jmenuje „junior suit“ a je přímo úchvatný. Malin ale nepochopila, jak mohl někdo tak starobylému pokoji dát přízvisko „junior“.

Teď kráčí jarní večerní Kodaní v obyčejných džínsech a falešných converskách z tržnice, kolem ramen Peterovu ruku, míjejí stovky a tisíce lidí užívajících si večerního slunce na nespočetných zahrádkách. Pěší zóna lemovaná elegantními domy z červených cihel, pomalé vycházkové tempo. Je to nádherný večer v tom nejbánálnějším slova smyslu. Malin vnímá Peterovo tělo a už nechce mít po boku jiného muže, jiného člověka, dokonce ani Tove. Procházejí se tím snovým večerem ve snovém životě, a ona by přesto raději byla někde úplně jinde.

V hotelovém pokoji. S očima zabořenýma do vyšetřovacích materiálů, které jí okopíroval Sören Lind. Nebo na stanici v Linköpingu, aby Zekemu a Svenu Sjömanovi mohla povědět o nápadné podobnosti obou případů.

Ve Stockholmu. Aby se zeptala státního zástupce Kantstena, odkud se vzal gynekolog, který tvrdil, že si ta znásilněná chuděra mohla svá poranění způsobit sama.

Chci jeho jméno.

Chci s ním mluvit.

Malin si prohlíží kolemjdoucí.

Co kdybych odjela do Stockholmu? napadne ji.

Ještě pořád mám volno. Můžu si dělat, co chci.

Jenže co by tomu řekl Peter?

Jsem tu přece s ním.

Přitiskne se k němu, opře si tvář o jeho manšestrovou bundu.

Kolem nich ženy v příliš okázalých šatech, muži s aktovkami v rukou, přestože je víkend. Někteří mají velké příruční tašky z hnědé naleštěné kůže.

Co v nich asi nosí? ptá se v duchu Malin. Tajemství světa? Papíry? Vodu po holení?

Nebo něco horšího? Jako ten bostonský škrtič žen.

„Musíme přidat do kroku,“ prohlásí Peter. „Jinak tu večeři nestihneme.“

„Jakou večeři?“

„Zamluvil jsem stůl v restauraci Noma. Je to jeden z nejlepších podniků na světě. Víš, jak je těžké tam udělat rezervaci? Jejich šéfkuchař René Redzepi je prostě génius.“

Tam Marie Murvallová určitě nikdy nevečeřela.

Peter se zastaví.

„Ty mě nevnímáš, Malin. Nemůžeš se snažit být dnes večer trochu duchem přítomná? Kvůli mně?“

„To víš, že tě vnímám,“ usměje se Malin. „Už se té večeře nemůžu dočkat.“

5.

PONDĚLÍ 16. KVĚTNA

Stockholmské letiště Arlanda.

Největší díra světa.

Je jedenáct hodin a Malin na čtvrtém terminálu kličkuje mezi podnikateli spěchajícími sem a tam. Z černého stropu nad ní trčí kabely svědčící o ledabylosti místních elektrikářů.

V ampliónu kovový hlas, jakoby z jiného světa.

Návštěvu Kodaně si o den zkrátili.

Restaurace Noma byla učiněné zjevení. Dvacet miniporcí nejroztodivnějších lahůdek. Neskutečně krásné výtvary. Při pohledu na ně však Malin zatoužila po obyčejném tučném steaku s bernskou omáčkou.

Peter si u snídaně všiml, že je Malin duchem nepřítomná, a pochopil, že tomu nebude jinak ani při návštěvě muzeí a při nákupu.

Drahé obchody a Peterova kreditní karta.

Malin došlo až po několika měsících, co byli spolu, jak je Peter bohatý. Trochu ji to vyděsilo, zároveň ale i přitahovalo. Nejen že má tučný lékařský plat se štědrými příplatky za napracované služby, ale navíc i úspory v bance. Může sobě i Malin dopřát spoustu věcí, ale nijak se tím nechlubil, nejspíš se bál, aby nevypadal jako maloměšťák a povýšenec. Chtěl jí dát najevo, že mu na ní záleží, ačkoli je jen obyčejná chudá policajtko.

Malin však nákupy tentokrát nelákaly. V Kodani by se určitě našla spousta krásných věcí, jenže ji to táhlo pryč.

Dokonce ani povlečení v hotelové posteli ji nepřesvědčilo.

Neskutečně měkké, prané určitě nejmíň třikrát a s tunou aviváže přímo hladící unavené tělo vůní rozkvetlých jabloní, která Malin přenesla zpět na zahradu domu ve Stureforsu, kde prožila dětství.

Milovala tu zahradu.

Ani vzpomínky na dozrávající jablka ji však v Kodani nedokázaly udržet.

Vzpomínky na rodiče. Pocit, že nic nebylo tak, jak být mělo, a nic nebylo takové, jaké se zdálo.

Peter se ji ani nesnažil přemluvit, aby zůstala.

Pomohl jí koupit si letenku a za pár hodin Malin nasedla do letadla.

Bývala by si přála, aby ji přemlouval k tomu, že spolu zůstanou v Kodani, ve Skåne, že dovolenou stráví spolu.

On jí však jen zamával, když nasedala do taxíku. Rozhodl se vrátit se za rodinou do Skåne a strávit den prací na zahradě.

„Dělej, co musíš, Malin,“ pošeptal jí.

Stejná slova jí šeptal i v noci pod povlečením s vůní jabloní. Znějí jí v hlavě jako mantra, když teď na zadním sedadle taxíku jede po dálnici z letiště Arlanda do stockholmské čtvrti Kungsholmen na radnici, kde působí státní zástupce Fredrik Kantsten.

Auto míjí futuristickou budovu firmy Sun Microsystems a Malin listuje novinami.

Nedokáže se však soustředit na text.

Jsem blázen, pomyslí si.

Mohla jsem si klidně s Peterem užívat luxusu v Kodani. Ale já se místo toho jen tak nazdařbůh seberu a odletím si do Stockholmu, ačkoli vůbec nevím, co mě tam čeká.

Co když Fredrik Kantsten nebude v práci? To je přece dost pravděpodobné. Nechtěla mu však předem volat, bála se, že by ji po telefonu odbyl.

Nemá vůbec nic konkrétního, spoléhá jen na svou intuici.

Lepší bude zkusit ho zastihnout přímo v kanceláři, a to i s rizikem, že na něj třeba bude muset čekat.

Musím se uklidnit.

Malin upře oči do novin, donutí se číst.

Článek od bývalého ministra pro rovné příležitosti v sociálně-demokratické vládě a předsedy nadace *Pomozte dětem* Stena Dinmana, který se snaží přesvědčit čtenáře, aby více přispívali na pomoc obětem záplav na Sumatře. Píše, že mu připadá, jako by Švédové k obyvatelům Indonésie zaujímali nepřátelské stanovisko jen proto, že jsou to muslimové.

K výzvě se svým podpisem připojilo několik desítek veřejných činitelů.

Některé Malin zná. Vtom si všimne jména „Fredrik Kantsten“. To je ale náhoda.

Chvilí zkoumá Dinmanovu fotografii.

Vypadá mladě, přestože mu je určitě přes padesát. Široký obličej a krátce střižené světlé vlasy. Pohledný, kultivovaný. Horký kandidát na premiéra.

Malin noviny zavře a zasune do kapsy na zadní straně řidičova sedadla.

Co tu vlastně dělám?

Taxík se prodírá mezi prosklenými kancelářskými budovami lemujícími cestu z letiště do města, v nichž je úspěch považován za samozřejmost. Kouřové sklo — aby finančníci viděli ven, ale na ně vidět nebylo. Benzínové pumpy, proud nákladních aut v protisměru, malá výrobní hala s reklamním nápisem propagujícím drátěné košile.

Ty musí jít v dnešní době na dračku, pomyslí si Malin. Všichni se pořád za něčím ženou, něčeho se bojí, tak proč si neobléct drátěnou košili a nepředstírat neohroženost?

Stockholm už není, co býval. Sociální rozdíly, které Malin pamatuje z dob, kdy tu studovala na policejní akademii, za posledních patnáct let narostly do obřích rozměrů.

Za nablýskanými prosklenými sídly mezinárodních koncernů se skrývají žalostná sídliště oddělená řídkými lesy. Tam se po setmění neodvážá ani noha. Nekonečné zástupy šedých paneláků, které už život dávno opustil.

Tady se rodí beznaděj a rezignace. Nevysloví to nahlas, ale kdyby se jim naskytla šance odstěhovat se jinam, nikdo z obyvatel sídlišť by neváhal ani vteřinu.

Pryč odsud, za lepším životem pro sebe i pro děti.

Musíme o takových věcech začít mluvit, přemítá Malin. Nezavírat oči před problémy spojenými s masovou imigrací.

Musíme mít možnost říkat i nepříjemnou pravdu, aniž bychom hned byli nařčeni z rasismu. Jinak dál porostou preference nacionalistů, kteří si říkají Švédští demokraté. Získávají přízeň stále většího počtu slaboduchých občanů a za chvíli bude v téhle zemi udávat tón ten drzý hejsek Jimmie Åkesson.

To nesmíme dopustit.

Taxík projede čtvrtí Norrtull.

Tady začíná centrum.

Zde už se beznaděj nerodí.

Naopak. Lidská samolibost rozpínává jako rakovina.

Malin se náhle zasteskne po Zekem. Chtěla by ho teď mít po boku, opřít se o něj. Marie Murvallová je ale její soukromá posedlost, tohle musí zvládnout sama. Čelit pekle. A sama sobě.

Samota je někdy nevyhnutelná.

Chybí jí však Zekeho klid a neústupnost. Nikdy neuhne ani o krok.

Mí nadřízení Sven Sjöman a Karim Akbar by určitě zuřili, kdyby se dozvěděli, že o dovolené pracuju, pomyslí si Malin, když objíždějí náměstí Vanadisplan. Byli by vzteky bez sebe, kdyby věděli, že mám v úmyslu vyrušovat okresního státního zástupce od práce. Na to jim ale kašlu. Nenechám se zastavit.

A chtěli by mě vůbec zastavit?

Vyřadili by mě ze služby? Vyhrožovali by mi postihem? Tohle je nad rámec tvé pravomoci, Malin. Jsi jako soukromý detektiv posedlý touhou po pravdě.

Ale copak by je nezajímalo, co se stalo Marii? Ta záhada zajímá všechny. A kdyby se dozvěděli to, co já, kdyby viděli tu bezejmennou dívku v psychiatrické léčebně, určitě by je to také nenechalo chladnými.

Dvě němé ženy.

Dvě tajemství.

Nebo jen jedno?

Vydat se kvůli tomu do Stockholmu už je ale možná příliš.

Ne. Ať si kdo chce myslí, co chce. Já prostě musím vědět, co se Marii a té bezejmenné dívce stalo.

Taxík zastaví před budovou kungsholmské radnice připomínající nedobytnou středověkou pevnost: hnědě omítnuté cihlové zdi, malá okénka, příliš strmá střecha, na fasádě směšné železné ozdoby jako výraz snahy o jakýsi estetický efekt.

Architektura moci nejvyššího kalibru dává člověku pocítit jeho malost a bezvýznamnost, činí ho poddajným, krotkým.

Malin byla uvnitř už mnohokrát. Před lety, když tu studovala na policejní akademii jako jediná svobodná matka mezi všemi studenty.

Tové byly teprve dva roky, nemohla ještě ani chodit do školy.

Malin zaplatí účet za taxík a vystoupí.

Stockholm.

Milióny zvuků svědčících o tom, že nikomu vlastně na ničem nezáleží. Hlavně udržet krok s většinovým proudem. Ten má vždy přednost před jednotlivými událostmi, před vůlí, přáními i touhami.

Všechny ty obří nové domy, které vyrostly u hlavního nádraží. Stockholm se změnil. Je to jiné město, než které jsem znala.

A přece stále stejné.

Pro tuhle návštěvu nemám žádné formální oprávnění, pomyslí si Malin. Jen morální.

To přece stačí, ne?

Chvilí zůstane stát.

Potom se vydá po širokém schodišti k hlavnímu vchodu do budovy. Schody jsou příliš vysoké snad záměrně, aby člověk musel zvedat kolena nepřírozeně vysoko a vyčerpal síly, ještě než vůbec vstoupí dovnitř. I dveře jsou obrovské a těžké. Když je

Malin otevře, naskytne se jí pohled na záplavu světel hrající všemi barvami.

Socha Spravedlnosti z barevného skla v denním světle přímo září. Úplně jako v kostele, napadne Malin. Kostel spravedlnosti. Jako by snad nějaká spravedlnost existovala.

O Fredriku Kantstenovi si v rychlosti zjistila základní informace na internetu.

Zdá se, že je to typický kariérista. Před pár lety povýšil na okresního státního zástupce s patnácti podřízenými.

Působí ale vcelku sympaticky.

Zajímá se o otázky genderové rovnoprávnosti a často se na toto téma vyjadřuje v médiích.

Zasazuje se o přísnější tresty za domácí násilí.

Šedý recepční pult.

Recepční je, soudě podle barvy tváře splývající s recepčním pultem, silná kuřačka. Bezbarvý obličej však kompenzují křiklavě rudé vlasy.

Z jejího pohledu je jasné, že ví, že má tu čest s policistkou.

Patrně to pozná podle dechu nebo držení těla.

„Co si přejete?“ zeptá se neutrálním, lhostejným tónem.

Malin vytáhne z kapsy služební průkaz.

„Malin Forsová, linköpinská policie. Potřebovala bych mluvit s Fredrikem Kantstenem. Je ve své kanceláři?“

„Máte s ním domluvenou schůzku?“

„Ne. Doufala jsem, že ho zastihnu. Je to naléhavé.“

„Pan Kantsten má dnes spoustu práce. Teď je u soudu, ale po obědě bude zpátky. Můžete to zkusit později. O co jde?“

„O jeden případ, který kdysi odložil.“

Recepční takové vysvětlení zřejmě uspokojí, neboť se zahledí do monitoru počítače a dál se věnuje své práci, jako by Malin byla vzduch.

„Počkám tady,“ prohlásí Malin trochu přehnaně nahlas a poodejde k bledě modré pohovce s ošoupaným konferenčním stolem přeplněným ohmatanými časopisy. *Vidět a slyšet. Stalo se.* Recepční si její poznámky, zdá se, ani nevšimne.

Možná bych mohla zavolat Connymu Nygrenovi, napadne Malin. Conny Nygren je její schopný a rozumný kolega ze Stockholmu, s kterým Malin se Zekem loni spolupracovali na jednom případě.

Mohli bychom zajít na kávu. Třeba by na mně ulpělo něco z jeho uvolněnosti.

Ale ne. Až někdy jindy. Raději počkám tady.

Náhle dostane na lhostejnou recepční vztek.

Kvůli tobě jsem tady, vyčítá jí v duchu. Kvůli tobě, sobě a kvůli všem ženám. Ale to ty nikdy nepochopíš. Je ti všechno jedno.

„Pane Kantstene!“

Malin probudí hlas recepční.

„Pane Kantstene! Počkejte moment. Tohle je Malin Forsová od linköpinské policie, čeká tu na vás.“

Malin otevře oči.

Recepce.

Nástěnné hodiny, kterých si předtím nevšimla, ukazují 13.15. Před ní stojí Fredrik Kantsten v perfektně padnoucím šedém obleku, nažehlené bílé košili a krvavě rudé kravatě.

Proč si vybral zrovna tuhle barvu? napadne Malin.

Jeho úsměv.

Sebevědomý úsměv mocného, vysokého muže vyzářujícího přirozenou autoritu.

Za autoritou se však skrývá ještě něco. Malin si toho ihned všimne.

Cosí pokřiveného, bezuzdná ambicióznost hraničící s nejistotou.

Jeho tvář.

Čelo jako širé pole pod nebem krátkých rovných blond vlasů, vodově modré oči, nos dodávající jinak fádňimu obličejí výraz. Tváře zjizvené neštovicemi.

Malin vstane.

Uchopí Kantstenovu napřaženou ruku.

Pevný stisk.

„Máte se mnou domluvenou schůzku?“

Hluboký hlas, který však dává tušit strach. Jako by ho cosi pronásledovalo.

„Ne. Jsem ve Stockholmu soukromě. Chtěla bych vám jen položit pár otázek týkajících se jednoho případu, na kterém teď pracuji.“

„Jakého případu?“

„Jedné mladé dívky, kterou našli znásilněnou kousek od Malmö. Je v psychiatrické léčebně v Lundu. Měl jste ten případ na starost, tak jsem si říkala —“

„Na ten případ si vzpomínám,“ přeruší ji Fredrik Kantsten. „Dokonce moc dobře. Chudák holka.“

Zareagoval příliš rychle, nebo se mi to jen zdá? pomyslí si Malin.

Jeho soucit ale působí upřímně. Nejspíš jsem jen zbytečně podezřívavá.

„Myslel jsem, že případ byl už dávno odložen. Nebo se objevila nějaká nová fakta?“

„Máte čas zodpovědět mi pár otázek?“

„O čem?“

„O té znásilněné dívce.“

„Jistě. Mám teď čtvrt hodiny volno. Pamatuju si, že to byl odporný případ. Byla chudák strašně zřízená.“

A ty ses snažil, aby to vypadalo, že si za to může sama, vyčeť mu v duchu Malin.

Fredrik Kantsten se náhle zatváří netrpělivě.

„Tudy,“ pokyne směrem k výtahům. „Tehdy se nám ani nepodařilo zjistit její totožnost.“

Na mahagonovém stole dva plastové kelímky s kávou, na podlaze pravý perský koberec, na stěně starodávná, zřejmě drahá olejomalba. Za zády proplétané opěradlo židle z Bauhausu. Citrónová vůně saponátu.

Kancelář státního zástupce se vůbec nedá srovnat s open space kanceláři obyčejných policistů. Že máme ve Švédsku beztržní společnost? Ale prosím vás.

Všude se najde samolibost a povýšenost.

Malin se rozhodla vyložit všechny karty na stůl. Stručně Fredriku Kantstenovi vylíčila případ Marie Murvallové, vysvětlila, jak se dozvěděla o případu bezejmenné dívky z Lundu, a přetlumčila mu, co jí řekl Sören Lind. Nezminila se však o jeho podezření ohledně rychlého odložení případu ani o podivném posudku gynekologa.

Musí si zachovat odstup. Počkat, co jí Fredrik Kantsten sám řekne.

Nebo neřekne.

„Předpokládám, že jste případ odložil pro nedostatek důkazů,“ začne Malin.

„Přesně tak. Policie na nic nepřišla. Byla to očividně slepá ulička a my jsme potřebovali řešit i jiné případy.“

„Takže jste dal přednost závažnějšímu případu?“

Fredrik Kantsten přikývl.

„Možná víte, že se zajímám o otázky rovnoprávnosti a násilí na ženách. Věřte mi, že bych ten případ nikdy neodložil, kdybych nejdřív neudělal všechno, co bylo v mých silách. Někdo by možná mohl namítnout, že jsem ho odložil moc rychle, ale opravdu to nikam nevedlo.“

Malin přikývne.

„Taky jsem to nechtěl moc protahovat, aby už ta chuděra měla pokoj,“ pokračuje Fredrik Kantsten. „K zahojení ran na duši je potřeba klid.“

„Zjevně se to nepodařilo.“

„To je mi upřímně líto. A víte, že mám trochu dojem, že se toho případu chtěli zbavit i sami policisté, kteří ho vyšetřovali?“

Fredrik Kantsten si palcem a ukazovákem zmáčkne nos.

Jako by ho svědčil.

„Asi jsem nastydl,“ poznamená a pohlédne na hodinky.

„A co lékařský posudek?“ zeptá se Malin. „Získali jste nějaké důkazy?“

„Posudek dělal jeden gynekolog z Malmö, ale ukázal se jako neschopný břídil. Tak mizerný posudek jsem v životě neviděl.“

„Jak jste to řešil?“

„Přizval jsem na pomoc Emanuela Ärendssona, docenta gynekologie z Univerzitní nemocnice v Linköpingu. Vy jste taky z Linköpingu, ne? No vidíte, jak je svět malý. Docent Ärendsson je na sexuální násilí odborník. Chtěl jsem vědět, jestli by další vyšetření nepřineslo alespoň nějaké důkazy.“

„A přineslo?“

„Podle něj si ta poranění mohla způsobit sama.“

„A podle vás?“

„Já jsem o tom sice pochyboval, ale léta praxe mě naučila nedat na svůj úsudek a raději spoléhat na odborníka.“

Fredrik Kantsten.

Metr osmdesát. Hora mužné síly.

Jeho odpovědi znějí logicky.

Sören Lind.

Zřejmě jen oběť věčného sporu mezi policií a státními zástupci. Nejspíš si jednoduše potřeboval zanádat. Nebo mě chtěl proti Kantstenovi poštvat?

Ten zřejmě mluví pravdu.

Nebo ne?

Nevypadá, že by se cítil zahnaný do kouta. Čiší z něj neochvějná profesionální sebejistota.

A proč by také ne?

Malin hlavou znovu probleskne tatáž otázka: Co tu vlastně dělám?

Ve svém volném čase.

Zavětrím stopu a bezhlavě se rozjedu do Stockholmu. Připravuju o čas státního úředníka. Asi už jsem se dočista zbláznila. Doufám, že se v Linköpingu co nevidět něco stane, aby mě přešly roupy.

„Děkuji, že jste si na mě udělal čas.“

Fredrik Kantsten odvětví, že chápe, jak je těžké pracovat, když někdo na otázky neodpovídá.

„Mlčení je největším nepřítelem pravdy,“ pronese.

Někdy je potřeba přikročit i k tvrdším metodám, abychom mlčení prolomili, pomyslí si Malin a vzpomene si na svého kolegu Waldemara Ekenberga.

„Fandím vám,“ pokračuje Fredrik Kantsten. „Je dobře, že se někdo ve volném čase snaží napravit křivdu, na kterou systém nestačí. Musíme přece zjistit, co je to děvče zač a co se mu stalo. A taky ta druhá žena, o které jste mi vyprávěla.“

Svraští vysoké čelo a nafoukne tváře, jako by chtěl zdůraznit své rysy.

„Marie.“

„Prosím?“

„Marie Murvallová. Tak se jmenuje.“

„Kdo?“

Fredrik Kantsten znovu pohlédne na hodinky.

„Ta druhá žena.“

6.

Už nekřičím.

Nebo ano?

Vidím své zhanobené, zetlelé tělo, už to ale nejsem já.

Bolest je pryč. To je dobře . Jsem ráda, že to ponížení konečně skončilo.

Co teď jsem? Kdo jsem?

Žena ležící v lese, mé hnijící maso plné hladových červů a much se žhavýma hnisavýma očima. Zapáchám tak strašně, že se mnou dokonce ani lišky nechtějí mít nic společného.

Jsem sama?

Ne.

Je nás víc.

Teď však sama jsem.

Jak jsem se tu ocitla? Kdo mě postrádá?

Můžu se vznést ke své matce, je osamělá, vidím ji. Ve svém věčném opojení se ptá: Kde je? Kam se poděla má jediná dcera?

Rozdělila nás hanba.

Na tvoje zdraví, maličká.

Táta tu není.

Slyším však jeho řev. Ozývá se zesponu, z ohně.

Tam také patří.

Cítím vůbec ještě něco?

Mám kůži?

Na nohou ne.

Hladové mouchy mi do masa vrhají své sžíravé zvratky. Přejí si, aby mě někdo našel, než bude pozdě, než se změním na to, čím jsem byla kdysi.

Pamatuju si větve uvnitř sebe, řezavé ostny, stonožku s žiletkami místo nohou. Potom jsem prohrála. Cosi mě dostihlo a les, kořeny stromů a uschlé kapradí pozřely mé tělo, zmrzlé pod bledou září zimní hvězdné oblohy.

Vznáším se.

Ještě stále mám strach.

Někdo mě musí najít, jinak se sem budu muset stále vracet. Pořád dokola.

Chci být volná.

Kdo mě může vysvobodit?

Auto zaparkovali asi deset kilometrů od zámku Stjärnorp poblíž opuštěného školicího střediska na malé lesní cestě pro těžaře. Pokračovali pěšky do pučícího lesa, kde ještě místy ležel sníh. Roger Andersson si pomyslel, že příroda se nejspíš trochu zbláznila. Jako by se nemohla rozhodnout, jaké roční období má vlastně být.

K radosti jeho šestiletého synka Erika a osmileté dcerky Idy už v některých houštinách dozrály lesní jahody.

Loni tu jen asi půl kilometru od cesty na staré mýtině našli spoustu smržů. Určitě porostou i letos.

Největší lahůdka všech houbařů.

Děti les milují, baví je prodírat se houštinami a kapradím, šplhat po mechchem obrostlých kamenech. Připadají si jako mořeplavci na výpravě do neznáma, objevují svět.

V batohu termoska s kakaem, kváskový chléb s výborným italským salámem a sušenky.

Žádné housky s točeným salámem, jaké si Roger Andersson pamatuje z dětství.

Odbila třetí hodina, slunce už tak nepraží a pod korunami borovic a smrků je chládek a příšeří. Jiné děti by se tu možná bály.

Roger Andersson pozoruje své děti, které se lesem rozběhly napřed.

Hlavně aby se jim nic nestalo.

Něco vidím. V mém shnilém mase, které mi už nepatří, se cosi zachvělo. Je to blízko. Proč sem chodí? Proč se neotočí? Vždyť musejí cítit ten hrozný zápach.

Nebo vítr fouká na opačnou stranu?

Necítí můj mrtvolný odér? Pach tlejícího lidského masa.

Snesu se níž.

Kdo jste, moji zachránci?

Děti.

Dvě.

Tohle byste neměly vidět.

Jste jen pár metrů ode mě, nejradši bych na vás zavolala, abyste se obrátily, ráda bych vás ušetřila toho pohledu, ten není pro děti, tohle by nemělo vidět žádné dítě.

Je to však marné.

Mé volání už nikdo neslyší.

A já vlastně chci, aby mě někdo našel.

Je to mé nejniternější přání.

Roger Andersson ucítí zápach.

Zasáhne ho prudce a bez varování, jako by se vítr náhle obrátil a chtěl ho odehnat.

Děti se zastavily na kraji paseky zarostlé kapradím.

Mrtvé zvíře.

Zdechlina.

Takhle vždycky smrdí, ačkoli ne tak silně. Nechce, aby děti viděly zdechlinu a cítily její odporný pach.

Co proboha může takhle smrdět?

V životě už pár zdechlin našel, žádná z nich však nepáchla takhle pronikavě.

Pach mu prostupuje až do morku kostí, jako by byl jeho vlastní. Děti se na okamžik zarazí, potom však vykročí kupředu hnané neúprosnou silou. Roger Andersson se rozběhne za nimi, jako by už věděl, co na mýtině leží, zatím ještě skryté dětským očím.

Rozběhne se, aby je ochránil.

Tohle by neměly vidět.

Zakopne.

Vstane a běží dál, když vtom uslyší vyděšený křik a ví, že je pozdě.

Jeho děti už vědí, co s člověkem může udělat život, právě poznaly, co znamená smrt.

Vidíte mě a křičíte. Vidíte mou tvář, je podivně nedotčená, že? Jako by chtěla dát na odiv svou krásu i teď, když už nikomu nepatří.

Vezměte si z toho ponaučení, děti. Naučte se přitakat životu a ne bát se smrti. Takový strach je nesmyslný, konec stejně jednou přijde, ať děláte cokoli. Smrt nemůžete obelstít.

Našly jste mě.

Je mi líto, že jsem vás vyděsila.

Teď nevidím nic kromě vašeho tatínka, který vám velkýma rukama vonícíma tabákem zakrývá oči, abyste se na tu hrůzu nemusely dívat.

Co vidí jeho oči?

Zlo.

Musí tu ležet už pěkně dlouho, pomyslí si Roger Andersson. Zvedne se mu žaludek a v tu chvíli je vděčný, že ještě nesvačil. Potom ho napadne, jestli je tady, uprostřed hlubokých östgöta-landských lesů, signál.

Musím přece zavolat policii, pomyslí si.

Tu ženu někdo zavraždil.

Zhanobil ji a nechal shnít na lesní pasece.

Musím někomu zavolat, opakuje si v duchu.

Někomu, kdo dá zase všechno do pořádku.

7.

Jsou čtyři hodiny odpoledne a slunce stojí vysoko nad obzorem, pod koruny stromů však jeho paprsky nedosáhnou.

Lesu se kolem krku stahuje smyčka tmy, stromy do sebe navzájem zarážejí neviditelná chapadla, trhají se na kusy.

Kriminální inspektor vyšetřovacího oddělení linköpínské policie Zeke Martinsson pozoruje Karin Johannisonovou, vedoucí technického oddělení a svou bývalou milenkou. Karin se sklání k zemi a dotýká se těla ležícího pod stromy, výhled na něj však Zekemu zakrývá kapradí.

Mladá žena.

Sakra.

Z nějakého důvodu mu před očima náhle vytane tvář jeho ani ne roční vnučky.

Ta tu přece neleží. Ale mohla by. Jednoho dne, až na ni přijde puberta a život začne být skutečně nebezpečný.

Nikdo si nemůže být jistý.

To Zeke dobře ví.

Na dívky se musí dávat pozor.

I na dospělé dívky, jako je Malin. Ačkoli od té doby, co je s Peterem Hamsem, se trochu zklidnila. Zeke musí uznat, že je to sympaták, i když na jeho vkus trochu nemastný neslaný.

Karin se sehne a Zeke pod bílým pláštěm vytuší její bujně poprsí.

Udělal jsem chybu?

Rukou si přejede po tváři a oholené hlavě. Cítí vystouplé lícní kosti a strniště, které za poslední rok trochu prošedivělo.

Co když všechno skončí?

Pro tu ubožačku, která tady leží na pasece, už všechno skončilo.

Co by mi zbylo?

Děti. Vnoučata. Manželka, kterou... kterou vlastně ani moc nemiluju.

Ale vážím si jí.

Možná jsem měl zůstat s Karin. Doopravdy. Vsadit všechno na jednu kartu. Rozhoupat se a skočit do neznáma. Ať už by to dopadlo jakkoliv.

Co když právě to udělala ona žena na pasece?

Vydala se do neznáma?

A jak to s ní dopadlo. Teď už jí nepomůže ani Svenovo dobré srdce a jeho letité zkušenosti.

Velitel vyšetřovacího týmu Sven Sjöman si povzdychne a pomyslí si: aspoň že není takové horko.

Technici už zajistili okolí paseky, na níž ještě stále leží mrtvé tělo.

Místo, kde se tak předčasně zjevila smrt, nyní ohraničuje modrobílá páska.

Sven se Zekem už vyslechli vyděšeného Rogera Anderssona, vášnivého houbaře, milovníka přírody a otce dvou dětí, a poslali ho domů s telefonním číslem na psychologa, kdyby si potřeboval s někým promluvit.

Andersson na ně i s dětmi čekal na lesní cestě u stříbrného volva, přesně na souřadnicích, které po telefonu udal operátorce na ústředně. Děti byly zamlklé, evidentně v šoku.

Odmítly však čekat u hlídkového vozu s uniformovaným policistou, který přijel se Svenem a Zekem, a doprovodily je znovu na místo činu.

Na pohled, který je čekal, připravil policisty pronikavý zá-
pach.

Pohled na tělo pod kapradím, nebo spíše na to, co z něj zbylo.

Sven už pár takových těl viděl. Z Anderssonových slov cestou pochopil, že tam v lese zřejmě leží dlouho, tudíž není zapotřebí

žádné zvláštní opatrnosti. Čas nejspíš spolehlivě zahladil většinu stop. Tělo však leželo ve sněhu, bylo částečně zmrzlé a podivuhodně zachovalé. Jako otevřená kniha, pomyslel si Sven. Karin Johannisonová určitě přijde na spoustu zajímavých věcí.

Na první pohled bylo jasné, že se jedná o vraždu.

Taková poranění by si nikdo nedokázal způsobit sám. Muselo to být dílo jiného člověka. Pokud se ovšem vůbec dá hovořit o člověku.

Sven se sklání nad tělem a jeho záda protestují slabými nervovými záchvěvy.

Zkoumá dívčin obličej, téměř nedotčený, jako by se smrt rozhodla zachovat její krásu.

Oči jí však vzala.

V hnědých zorničkách zdobících symetrický obličej nezbyl ani nejmenší náznak života.

A přece jako by se na mě dívala, pomyslí si Sven a ustoupí o pár kroků zpět.

Karin má s sebou mladého pomocníka, kterého Sven nikdy dřív neviděl.

Zatímco se Karin věnuje tělu, mladík prohledává půdu okolo. Tváří se při tom bezmocně, jako by to byla marná práce, a Svena napadne, že se Karin možná zamlada podobala ženě na zemi. Nejspíš byla stejně krásná a nevinná.

Krásu jí zůstala, ačkoli zestárla. Drobné vrásky však jejím rysem dodávají na rafinovanosti.

Na místo dorazil i Johan Jakobsson. Stojí opřený o mohutný smrk a vyčkává. Sven si pomyslí, že Jakobsson je rok od roku schopnější. Mladý a poněkud nejistý otec malých dětí se proměnil v cílevědomého inspektora, který dobře zná své silné stránky i slabiny. Džínsy mu však pořád visí příliš nízko u boků a sako mu je velké přes ramena. V jeho očích se stále ještě zračí určitá nejistota. Jako by všechno v jeho obličejí bylo příliš malé na to, aby ukazovalo na skutečný charakter.

Chybí tu jen Börje Svärd a Waldemar Ekenberg, kteří dnes vyprávějí u soudu.

Hned jak Svenovi zavolali z ústředny a oznámili nález mrtvé ženy v lese, vzpomněl si na Malin.

Měla by tu být, řekl si. Musím jí zavolat.

V témže lese byla kdysi nalezena Marie Murvallová.

Jen pár kilometrů odsud.

Les se tu roztahuje do šířky, člověk se v něm může ztratit a nikdo už ho nikdy nenajde.

Tady je možné cokoliv.

Malin má sice dovolenou, ale kdyby jí nezavolal, nikdy by mu to neodpustila. Sven moc dobře ví, jak je Mariiným případem posedlá.

Poslední dobou nějak nezvykle čiší energií. A taky je střízlivá.

I proto se jí rozhodl zatelefonovat.

Seděla zrovna v rychlíku na cestě zpátky ze Stockholmu. Neprozradila mu, co tam dělala, jen mu vzrušeným hlasem poděkovala za zavolání.

„Hned tam jedu. Stejně už mě to nicnedělání nebaví.“

Mladá žena. Mrtvá.

Jako by ji znásilnil les, stejně jako Marii Murvallovou.

Na lesní pasece.

Kapradí a stín stromů, kam neproniknou sluneční paprsky.

Rány.

Jako vyříznuté neznámými noži.

Jaká síla asi přebývá v tomhle lese? přemítá Sven a pozoruje Karin, jak se pinzetou šťourá v tlejícím těle.

Jaké nenasytné zlo se ukrývá v tomhle černém prostoru mezi kmeny stromů?

Chci to vědět.

A Malin taky.

Všichni to chceme vědět. Takový je úděl policistů.

Vtom Sven zaslechne praskot větví a koutkem oka si všimne blížící se postavy. Mezi křovím zahlédne odlesk blond vlasů střížených na mikádo.